

המביא גם פרק שני גימין

יב.

עין משפט
נר מצוה

י"א א מיי פ"ו מהלכות
גירושין הלכה ט סמג
עשן נ טו"ש"ע אה"ע סימן
קמב סעיף [יח] יט:
י"ב ב טו"ש"ע ח"מ סימן
מג סעיף טז:
י"ג ג מיי פ"א מהלכות
גירושין הלכה כה
סמג עשן נ טו"ש"ע אה"ע
סימן קכ סעיף ז:
י"ד ד מיי שם הלכה כד:

תורה אור השלם

1. אֱלֹהִים הֵבִין דְּרָכָה
וְהוּא יָדַע אֶת מְקוֹמָהּ:
אִיּוֹב כַּח כַּג

גליון הש"ם

גמ' מפני מה תקנו זמן
בניטוי. עיין צ"צ קעצ
ע"כ תוד"ה עדי: תוס'
ד"ה ריש לקיש וכו' ובפ'
גמ פשוט. עיין לקמן דף פ
ע"א תד"ה כי יתציתו:

מוסף רש"י

עמד והגלה ארומ
לכלב. שפס
אכרס שאל ארומ
(ספס 19). ביום ונחתם
בלילה פסול. וכל
נחמך ויומא ברת אחרת.
(19). משרם ברת אחרת.
שחל יאס נפוי ברת אחרת
ותומ חמיו ורלע עדיס
ממשמין ובין ירוס
עליה גירכסו ואמר קודס
שחם מעדיס אר
נתגסה (יבות 24)
משרם פירות. לע
מחמיו תגנה מבעלה
פירות שאל מכסר מלוג
שלה דקסר משע שמן
עיניו לה לקסר שוב אין לו
לבעל פירות (שם).

מוסף תוספות

- [illegible]

הא מקמו דאתו חברי לבבא. פ' נקונט' חברי היינו פרסיים ומקמי דאתו חברי לבבל היינו ימימי כשדים נבוכדנצר ואחיל מרדוך ובשלצר ובתר דאתו היינו כשכבזי כשכבזי חורש את המלכות ומלך לבבל וקשה לר"ת דעל כרחק חברים אלף היינו פרסיין דלמך בזמן עשרה יוחסין (קדושין דף ע"ב) הראני פרסיים

דומין לחיילות של צית דוד הראש
חברים דומין למלכי חבלה ועוד
דצפרק הבא על יצמתו (יצימות דף
סג:) משמע דצימי ר' יוחנן אמו
חברי לבצל דלמרי על לר' יוחנן אמו
חברי שגא נפל ולומר ר"י
דחברים הם אומה אחת שבה צימי
רבי יוחנן וכשבה לבצל הרשיעה את
הפרסיים שהיו בצבל ואתקלקלו
טפי מארומאי ור'א"ט למאי דפי' בקונט'
דמימי כורש צאו פרסיים לבצל
וכהגזל צבא (ב"ק קז.) אמרינן
דלמר ליה רב לרב כגא עד האידנא
הוה מלכותא דיוונאי דלא קפדי
אשפיכות דמים השתא פרסיים גינהו
וקפדי אשפיכות דמים משמע דצימי
רב אמו פרסיים לבצל ולומר ר"י
דהם הכי פירושא עד האידנא הוה
מלכותא דיוונאי שמושלים^א של צבל
היו מיוונים ועכשיו המושלים הם
פרסיים אלל לעולם פרסיים היו הם
מינות כורש: (ס'^א) **אחד** אומר בפני
נכתב וב' אומרים בפנינו נחתם בשר.
לרבא אפי' ליכא מעיד על הכתיבה
כשר ולא נקט אחד אומר בפני
נכתב אלל אגב רישא דמי אחד^ב:
אמר ליה ר' אסי אמר מעתה
רישא דקתני. קושא דרבי
אסי אינה אלל צמאי פליגי דפרסיי
לעיל אלל שלל מש להאדרי:

נכתב ביום ונחתם בלילה פסול.
 לרבי יוחנן משום שמא יחפה על בת אחותו ולרש לקיש משום פירי דקצורין דהיינו שזיוס הכתיבה נחמס ומטרורף האשה מלקוחות שלא כדין פירות שמעט כתיבה עד שעת חתימה:
ור"ש מבשרי. דלית ליה שמא יחפה כדאמר בגמרא ומשום פירי נמי ליכא דקצור ממתנת עיניו לגרשה שזב אלו לצול פירות דהיינו

וכתבו זמן של יום לעשות קנוי'א על הלקוחות ואע"פ שז' לגרשה חותמין העדים כשרואין הזמן מוקדם אא"כ יודעים שציוס הזמן מן כדי שפול' להוציא האשה מן הבצל מזונות שלו'תה ואכלה בבלאו הכי נאמנת אשה על כך מי'נו דלי צבי טטמין את גיט'ה ועל עדי מסירה אז לא תפסיד האשה שידעו העדים מהי נמסר צב'א לדאמר'ין גיש נוח'ין (ב"ב דף קלד:) ואפילו מכאן להוצא לא ית'ין לתקן זמן כמו שאפרש על רבי יוחנן בצמק'ו דלפילו אין לו יו'ס נתגרשה ויכתבו לו שטר אחר (ומיהו שמה' לא ית'רו עדי יו'ס נתגרשה ואדרב' ע"י הזמן פעמי'ם היא תפסיד מזונות שלא זמן דלי משום מעשה ידיו בלא זמן נמי יוכל ל'א ל'א ויכתבו לו מעשה ידיו מיום הכתיב'ה כיון שאין זו זמן ואין מוכיח מתוכו מהי נכתב כמו שכתב'נו לו זה שמסר לו תחילה קנה בדפדוק זה דבור (סנהדרין דף כח:) על כרח'ך זה שמסר לו תחילה קנה בדמו'כ דבור'ך מי שהיה נשוי דמו'כ מתוכו והוא הדין הכא צאין זו זמן כלל וצבור'ך ר"י דתקנו לו גט שיתור' בלא זמן והיא אומ'ת העבד לר'בו שני אימ'ת ראי'ה צ'א להוציא ממנו והעבד צ'אל הכא הבצל מזו'תה ולא האשה:

וּקְרָאָהּ אֲחוּזָה אֵשֶׁת אִישׁ וְהִשְׁתָּהּ הוּא לְדֹאֲגְרָשָׁה כִּיּוֹן שְׂהִיא גְרוּשָׁה
 אֵל אֵשֶׁת אִישׁ: **רִי"ש** קִרְיָשׁ אָמַר מִשּׁוּם פִּירוּת. כִּדִּי שְׂמַדַּע הָאֵשֶׁת
 יִפְסַח מֵהָאִי טַעמָא^ט וְצַפִּי^ק גַּט פִּשְׁטוֹ (בִּצְרָק) מוֹנִיעַ דְּכֹחַ דְּלֹאֲמַר
 דִּי מֵאֲחֹר דְּמִקְדָּוֶשׁ אֲמַר^י הֵם^י מֵלֶךְ שָׁנָה מוֹנִינִי לֹא שְׂמִינִי
 דִּי רִי"ז דְּבִלְמֹחֹר אִין הִבְעֵל מִפְסִיד פִּירוּת מִשְׁעַת חֲמִימָה אֵלֶּם מִשְׁעַת
 הַזֶּמֶן^י אֲבָל נִכְחַד צִיּוֹם לְרִבִּי שְׁמִינִי לְגַרְשׁ בִּזְמַן אֲשֶׁר שְׂלֵם
 מִינִינִי צַפִּיק^ט (וְצִיל ט): וְלִבְרַנִּי אֲשֶׁר^ג דְּרֵאִי לְגַרְשׁ בִּזְמַן^י כִּיּוֹן לְדִלְכָּא גַּמִּי
 יִלְגַּרְשׁ בִּזְמַן מִפְסִיד הִבְעֵל פִּירוּת מִשְׁעַת חֲמִימָה כְּדֹאֲמַר לְקַמִּי^י וְקִשָּׁה
 יִתְּרִי מִיִּנְיָהּ צִיּוּמִיהּ וְאִין מִכָּאן עַד עֶשְׂרֵה יוֹמֵי דִרְ"ל אֲמַר כּוֹלֵם
 דִּלָּם הִיּה רֹאֵה הִבְעֵל לֹא הִיּה מִקְפִּיד עַל הָעֶשְׂרֵה וְיִפְסִיד פִּירוּת
 וְלֹא חֲמִמִי כּוֹלֵם אִין קוֹל עַד שִׁיחֲמִמֵּה כּוֹלֵם אִזְּ שִׁיּוֹ עֶסְקוּן לַחֲמוּם:
 וְזוֹת

הצבא. פרסאי: שקלה לשרגא. שיש לפרסאים יום איד שאין מדליקין אור בבתו יום אלא בבית ע"ז שלכן: אמר. רבה בר בר חנה: שהמנהג או בטולק. או הצביאנו בליך או הגלינו כלל בני עשו שחזקו במדבריו אומנו: פסין דרכה. של תורה ולמודים היכן היא ראויה להשייב: גזירות. שגזרין שמד

שלא יתעסקו בחזרה ולא יקיימו מצות:
ההגלה אוסר לנצל בחורבן הצית:
הא מקמי דניסו חזרי לנצל צימי
כשדים וכוונדנר ואיל מרוך
ובלשנר: לנצר דאסו חזרי משכנש
כורש את המלכות ומלך צנצל:
מסחא יד עד כסינא. דהשליט נאמן
כשנים: פסול ואע"פ ששניהם
הביאורים: וימינן. פסע אחרת:
אשכחיה. ר' אסי לר' אמי: יסד
היא. לשון אחרון זה אמת:

מתני' נכתב צילול ונחטס ציוס.
היינו חד יומא ואין כלן גט מוקדס:
ציוס ונחטס צילול. מוקדס הוא
דמשמע דמההוא יומא איגרסה ולא
איגרסה עד למחר ובגמרא^א מפרש
מאי פסוליה: כל גיטין. של מחר
ומתנה והולאה: פסולין. דלא מרי
למטרף לקוחות מיומא דכתיבה ושל
דקין: **חוץ מגיטי נשים.** דלאו לגוביינא
עבדל ובגמרא^א מפרש לה: **גב'**
מפני מה סיקנו זמן גיטין. כיון
דלאו טערא דגוביינא הוא: **משום**
צפא אחוסי. והיא אשתו ושמה תונה
תחמיו וחס עליה שאל תוכז וכותז
לה גט בלא זמן ועתא לה וכשמעדין
עליה בבית דין מוטיאה גיטה ואומרת
גרופה הייתי ופניה בזותה שעה:
משום פירות. שמומן הגט ואילן חט ימכור
הצעל בפירות נכסי מלוג שלה תגבס
וחס לא היה צו זמן יהיה מוכר והולך
וכשתצבע לדין הוא ידה על התחתונה:
שיאמר לה קודם גירושין נכתתי:
לא

תמוז: **מתני'** נכתב ביום ונחתם ביום בלילה ונחתם ביום כשר יביום ונחתם בלילה פסול רבי שמעון מכ אומר כל הגיטין שנכתבו ביום ונחתמו בלילה פס **גמ'** איתמר * מפני מה תיקנו זמן בגיטין רבי יוחנן אמר ריש לקיש אמר משום פירות ריש לקיש מ"ט לא אמר

משעת כתיבה וא"ת¹ ויחוש שמה נכתב כלילה והקדמיו הצעל והאכל
כדחיישין בסוף פ"ק דב"מ² (דף יט:) גבי³ שובר⁴ וי"ל⁵ ללעולם
נכתב: מפני⁶ מה תיקנו זמן בנישין. לא מזי למימר דתקני
קודם זמן הכתוב בנט שלא יוכל לומר לה גירסתיך מקודם לכן
ולא ידעו שהיא גרושה ולא תראנו עד שתראה להנשא ואם יצא
אע"ג צדצל שאומר גירסתי את אשתי נאמן היינו דווקא כמאן
מיכיל שיהא נאמן כשאשמו מכתשמו ועוד למשום מוזנות לא היו
ומזן יכולה האשה לבקש עדי מסירה שיעירו בפני צ"ד⁷ או עדים
מסירה לבא עמה לב"ד⁸ או לומר לעדים ויכתבו לה שטר אחר שמה
כדין כשלא גרשה בשעת הכתיבה) וא"ת וגט שיחזור למה תיקנו
שמהותו יוס נשחרר ואפי' למ"ד⁹ (ב"מ ג.) עדיו בחתומיו וכן לו אינו זוכה
בשני שטרות היוצאין ביום אחד דאפילו לאצ"י דלמך עדיו בחתומיו
משמע דאצ"י סבר כרבי אלעזר דלמך עדי מסירה כרתי ולרבי אלעזר
(כתובות ד:) והיינו משום לא אמרינן עדיו בחתומיו וכן לו אלא היה
ומן דאי לא היה זמן פעמים שהיה אדם מוכר עבדו ואח"כ כר
שטער מוכר שלר חדש לשחרור שהעבד הוא מנוחם בעצמו והלוי

משום בת אחותו. שלא יספה עליה כשאין זו זמן דלא אמרינן לפנינו ועוד אדרבה חוקמה בחזקת כשרה שלא נבעלה כש'מתי' נכתב ונחתם ולא תפסיד פירות עד שעת נתינה"א ו"ת גט מאר' גט מקושר שכתבו עדי מחובו כשר מפני שיכול לעשותו פשוט ואז יימנו זומן הכתוב בו קדין פשוט שלא ידעו להחילתו מקושר היה"א וה' הזמן דאין רצוי לגרש בו אפילו נתנו לה לאלתר ואין הגירושין חלים נחתם ע"י עדי מסירה דר"ש סבר כר' אלעזר דעדי מסירה כתיב כד' קול אין הצעל מפסיד פירות"א חזל כשעסקוים בזהו ענין דיש קול ו"לר"י דלמרי' לקמן (פסד פ"א) אמר לעשרה כתבו גט לאשתי וחסמי' ב' משום עדים"א ופסד ואמאי ויש לו קול"א והרי רצוי לגרש ב' משמחתו ב' הראשונים ו"הא כשר לגרש בו ו"ל כל זמן שהצעל מחפ'

מסורת הש"ס

(א) [פסחים פז.], (ב) [לקמן
כו. יצמות לא:], (ג) [ע"ב:],
(ד) [לקמן יח.], (ה) [שייך
לעיל במשנה טו.], (ו) [רש"ל
מ"א, (ז) [כתובות נד.],
(ח) [דף קסד.]:

פסקי רי"ד

[illegible]